

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **D. P.**, nar. „X“, bytem „X“, **proti žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 1/376, PSČ 128 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2014, č. j. MPSV-UM/7737/14/4S-ÚSK, sp. zn. SZ/563/2014/4S-ÚSK,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasně podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 18. 6. 2014, č. j. MPSV-UM/7737/14/4S-ÚSK, sp. zn. SZ/563/2014/4S-ÚSK, jímž bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 20. 3. 2014, č. j. 102663/14/UL, kterým byl žalobkyni dle ustanovení § 34 odst. 1, 2, § 34a, § 34b a § 35 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením“), přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením označeným symbolem „TP“, tak, že platnost tohoto průkazu byla stanovena od 1. 1. 2014, a to na dobu nejvýše deseti let od data jeho vydání.

V žalobě namítla, že žalovaný chybně posoudil její zdravotní stav, když žalobkyně není schopna ujít s francouzskými holemi z auta domů cca 6 metrů, neboť přejde silnici a ujde 2 metry k lavičce, na níž si musí sednout. Žalobkyně totiž u obou kolen artrózu III. stupně a také jí odumírají nervy v obou nohách, přičemž v noci trpí bolestmi, nohy se jí krotí, takže

si nemůže dojít ani na toaletu. Vedle toho má žalobkyně v levé noze po zlomenině přerušeny lymfatické žlázy. Žalobkyně dále musí spát s kyslíkovým dýchacím přístrojem, přes den používá pohotovostní foukačky Comber a Berodval. Také obě ruce má po operaci karpálních kanálů, levou ruku dokonce 2x, s tím, že jí ruce stále brní. Žalobkyně rovněž musí občas brát nitroglycerin na srdce. Dále žalobkyně uvedla, že přestala kouřit, trpí cukrovkou, na kterou bere léky a drží dietu. Vedle toho uvedla, že vykoupat se ve vaně je pro ni nemožné, jelikož je tlustá a nemůže se pořádně hýbat, takže si sama ani neuvaří. K tloušťce podotkla, že cca před 20 lety si nechala provést bandáž žaludku, když asi před 25 lety přibrala za rok zhruba 40 kg, a od té doby některá jídla zvrací. Průkaz „ZTP“ přitom žalobkyně měla do března 2013 několik let, pak jí byl odebrán a od té doby se jej marně dovolává zpět, ačkoliv bez auta se nedostane ani k lékaři. Závěrem žalobkyně uvedla, že získala plný invalidní důchod, přičemž od smrti svého manžela před 6 lety musela začít chodit k psychiatrovi, neboť měla deprese ze ztráty manžela.

Žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí předložilo k výzvě soudu správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrholo, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a k věci uvedl, že dne 29. 5. 2014 byl Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“) vyhotoven posudek o zdravotním stavu žalobkyně, z něhož vyplynulo, že v případě žalobkyně jde o osobu se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu ust. § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, s tím, že jde o zdravotní stav uvedený v odst. 1 písm. d) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., o provedení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 388/2011 Sb.“). Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně měla možnost se osobně seznámit s podklady rozhodnutí, popř. je i dále doplnit. Žalobkyně se sice ve věci písemně vyjádřila, ovšem toto vyjádření nepřineslo žádné posudkově významné skutečnosti, pro které by bylo nutné žádat o doplňující posouzení jejího zdravotního stavu. Vedle toho žalovaný podotkl, že žalobkyně požadovala svoji přítomnost při jednání komise, čemuž bylo vyhověno. Prvostupňové rozhodnutí bylo změněno proto, že nebylo rozhodnuto o platnosti průkazu osoby se zdravotním postižením dle ust. § 35 odst. 5 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením. K popisu sociální a zdravotní situace žalobkyně, který byl obsažen v žalobě, žalovaný podotkl, že žalobkyně byla osobně přítomna při jednání komise a její zdravotní stav byl přešetřen odborníkem v oboru ortopedie. Žalovaný je přesvědčen, že v rámci odvolacího řízení bylo postupováno v souladu se zákonem o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a také i se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Komise zasedala v odborném složení, a proto žalovaný považoval vypracovaný posudek týkající se zdravotního stavu žalobkyně za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout. Posouzení zdravotního stavu bylo vypracováno na základě objektivních podkladů, tedy na základě dostatečné zdravotní odborné dokumentace a také na základě vlastního vyšetření žalobkyně při jednání komise, s tím, že byl posouzen aktuální zdravotní stav.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně ani

žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí odvolacího orgánu soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek, které byly výhradně opřeny o dlouhodobě špatný zdravotní stav žalobkyně, není důvodná.

Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečností prokazatelně vyplývajících ze správního spisu, a to, že žalobkyně podala prvostupňovému správnímu orgánu dne 20. 1. 2014 žádost o průkaz osoby se zdravotním postižením. Na základě této žádosti posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem posoudila zdravotní stav žalobkyně a ohledně tohoto posouzení vypracovala posudek ze dne 10. 2. 2014, č. j. LPS/2014/305-UL_CSSZ, z něhož vyplynulo, že v případě žalobkyně jde o osobu se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu ust. § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, s tím, že jde o zdravotní stav uvedený v odst. 1 písm. d) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že poté, co byla žalobkyně s tímto posudkovým závěrem seznámena dne 20. 2. 2014, tak prvostupňovému správnímu orgánu předložila ještě 4 lékařské nálezy z oboru ortopedie MUDr. K. ze dne 29. 1. 2014, 2. 2. 2014, 12. 2. 2014 a 19. 2. 2014, na základě čehož prvostupňový správní orgán tyto zprávy předložil opět posudkové lékařce Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem za účelem případného přehodnocení zdravotního stavu žalobkyně. Posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ovšem ve vyjádření ze dne 25. 2. 2014 prvostupňovému správnímu orgánu sdělila, že neshledala důvody ke změně posudkového závěru i přes tyto 4 nově doložené lékařské zprávy. Za tohoto skutkového stavu pak prvostupňový správní orgán přikročil k vydání svého již výše citovaného rozhodnutí ze dne 20. 3. 2014, jímž bylo rozhodnuto s odkazem na ust. § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, že žalobkyni se přiznává průkaz osoby se zdravotním postižením označeným symbolem „TP“, a to ode dne 1. 1. 2014. Žalobkyně s tímto rozhodnutím však nebyla spokojena, neboť byla přesvědčena, že jí náleží průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“, a proto toto rozhodnutí napadla odvoláním.

V rámci odvolacího řízení ovšem žalovaný dospěl ke shodnému závěru jako prvostupňový správní orgán, a tedy že v případě žalobkyně jde o osobu se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu ust. § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním

postižením, s tím, že jde o zdravotní stav uvedený v odst. 1 písm. d) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., a naproti tomu, že nejde o zdravotní stav uvedený v odst. 3 nebo 2 citované přílohy, ani o zdravotní stav, který svým funkčním postižením odpovídá nebo je svými funkčními důsledky srovnatelný se zdravotním stavem uvedeným v odst. 3 nebo 2 citované přílohy. Z obsahu správního spisu v tomto směru soud zjistil, že při učinění tohoto závěru žalovaný nevycházel jen ze stavu dokazování, jak bylo provedeno v řízení před prvostupňovým správním orgánem, a tedy ze závěrů posudkovou lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem zpracovaného posudku ze dne 10. 2. 2014, č. j. LPS/2014/305-UL_CSSZ. Žalovaný totiž pro účely odvolacího řízení ve věci žádosti o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením naprosto legitimně v intencích ust. § 24 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením nechal opětovně posoudit zdravotní stav žalobkyně ještě příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že tato komise náležitě hodnotila zdravotní stav žalobkyně, a to k datu 1. 1. 2014. Zdravotní stav žalobkyně ve věci žádosti o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením komise posoudila dne 29. 5. 2014 za osobní přítomnosti žalobkyně, čímž bylo plně vyhověno požadavku žalobkyně na její osobní účast při jednání komise. Z posudku ze dne 29. 5. 2014, který komise vypracovala na základě svého posudkového zkoumání, je zřejmé, že komise, v níž zasedala i odborná lékařka z oboru ortopedie, při posudkovém zkoumání vycházela z posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, dále spisu odvolacího orgánu – Referátu odvolání a správní agendy Ústeckého kraje, také lékařských nálezů MUDr. F. ze dne 8. 4. 2014, které byly předloženy komisi a také z vlastního vyšetření žalobkyně přítomnou odbornou lékařkou z oboru ortopedie, které se uskutečnilo při jednání komise.

Komise v posudku dne 29. 5. 2014 konstatovala, že u žalobkyně se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav především z důvodu degenerativních změn kolenních kloubů a páteře při enormní obezitě, s tím, že tento dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav u žalobkyně omezuje její fyzické aktivity a pohyblivost. Na základě svého posudkového zkoumání komise uzavřela, že v případě žalobkyně jde o osobu se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu ust. § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, s tím, že nejde o osobu se zvlášť těžkým funkčním postižením nebo úplným postižením nebo s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra ve smyslu ust. § 34 odst. 4 nebo 3 téhož zákona. Dle komise u žalobkyně jde o zdravotní stav uvedený v odst. 1 písm. d) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., a naproti tomu nejde o zdravotní stav uvedený v odst. 3 nebo 2 citované přílohy, ani o zdravotní stav, který svým funkčním postižením odpovídá nebo je svými funkčními důsledky srovnatelný se zdravotním stavem uvedeným v odst. 3 nebo 2 citované přílohy. Závěrem komise konstatovala, že tento stav byl i v době od 1. 1. 2014.

Z právě uvedeného je zřejmé, že komise ve svém posudku ze dne 29. 5. 2014 dospěla k naprosto shodnému posudkovému závěru jako posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem v již shora citovaném posudku ze dne 10. 2. 2014.

K posudku komise ze dne 29. 5. 2014 soud podotýká, že jej ve shodě se žalovaným vyhodnotil jako stěžejní, odborný, objektivní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout. Posudková komise zasedala v odborném složení, kdy byla při posuzování přítomna odborná lékařka z oboru ortopedie. Přezkum posouzení zdravotního

stavu žalobkyně byl vypracován na základě objektivních podkladů, a to na základě zdravotní odborné dokumentace a dostupných lékařských nálezů a také na základě výsledků vlastního vyšetření žalobkyně přítomnou odbornou lékařkou z oboru ortopedie, když žalobkyni bylo k její žádosti umožněno být osobně přítomna a být přešetřena přímo při jednání komise. V daném případě se soud shoduje se žalovaným, že posudková komise měla dostatečné odborné podklady k tomu, aby náležitě posoudila zdravotní stav žalobkyně z hlediska její žádosti o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením.

Na tomto místě soud podotýká, že v předmětném řízení žalobkyně namítala, že v důsledku jejího špatného zdravotního stavu by jí měl být přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ a nikoliv jen symbolem „TP“.

Podle ust. § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením platí, že nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ má osoba se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí, v exteriéru je schopna chůze se sníženým dosahem a má problémy při chůzi okolo překážek a na nerovném terénu. Středně těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a zhoršenou schopnost orientace má jen v exteriéru.

A podle ust. § 34 odst. 3 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením platí, že nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ má osoba s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí a v exteriéru je schopna chůze se značnými obtížemi a jen na krátké vzdálenosti. Těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a v exteriéru má značné obtíže.

S ohledem na právě předestřenu úpravu obsaženou v ust. § 34 odst. 2 a odst. 3 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a výše předestřené jednoznačné závěry komise obsažené v posudku ze dne 29. 5. 2014 je zřejmé, že žalovaný zcela legitimně v žalobou napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobkyni vznikl nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ (čili ve smyslu ust. § 34 odst. 2 citovaného zákona) a nikoliv průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ (čili ve smyslu ust. § 34 odst. 3 zákona), jak namítala žalobkyně

S ohledem na shora uvedené skutečnosti je zřejmé, že žalovaný se nijak neodchýlil od výsledků dokazování, které bylo učiněno v rámci odvolacího řízení žalovaným prostřednictvím posudku komise ze dne 29. 5. 2014, jemuž plně koresponduje posudkové hodnocení posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem obsažené v již shora citovaném posudku ze dne 10. 2. 2014. Za takto nastíněného skutkového a právního stavu byl soud nucen dospět k závěru, že žaloba není důvodná, neboť neshledal, že by závěry žalovaného neměly oporu v provedeném dokazování, popř., že by došlo k porušení ust. § 2 odst. 3 a ust. § 68 odst. 3 správního řádu, nebo že by bylo rozhodnuto v rozporu se zákonem o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením nebo v rozporu s vyhláškou

č. 388/2011 Sb. Proto soud žalobu ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobkyni poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měla v době rozhodné, tj. k 1. 1. 2014. Zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobkyně tak má možnost poukazovat na své případně se zhoršující zdravotní obtíže, které nastaly po 1. 1. 2014 a které by měla mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Důvodem pro vyhovění žádosti o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“, popř. „ZTP/P“, ovšem nemůže být jen subjektivní pocit dotyčného žadatele o jeho nepříznivém zdravotním stavu. Vyhovění tomuto návrhu musí být podloženo objektivními závěry příslušných posudkových lékařů okresních správ sociálního zabezpečení a případně i posudkovými komisemi Ministerstva práce a sociálních věcí o nepříznivém zdravotním stavu žadatele.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová